

Helemaal mijn smaak

Van dezelfde auteur

Verliefd en verloren
Wanhopig verliefd
Laat me sterren zien
Haat me
Het lied van mijn hart
Jackie en Jones

*helemaal
mijn smaak*

LIZZIE VAN DEN HAM



the sky is the limit

DUTCH VENTURE PUBLISHING



Helemaal mijn smaak
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright paperbackeditie © 2019 Dutch Venture Publishing
Auteur: Lizzie van den Ham

Omslagontwerp: Jen Minkman
Omslagbeeld: depositphotos.com
Tekstredactie: Jen Minkman

Eerste druk oktober 2019
ISBN 9789463982207
NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

‘Dan mag u nu de bruid kussen,’ klonk de ambtenaar van de burgerlijke stand door de mooi aangeklede zaal.

Odette van den Oever voelde de tranen in haar ogen springen toen ze naar Tim keek. Zijn mooie, blauwe ogen waren vol liefde gericht op Sandra, haar jeugd vriendin. Samen hadden ze de basisschool doorlopen, samen waren ze naar de HAVO gegaan en samen waren ze naar Utrecht getogen voor hun studie.

Tim boog zich voorover en kustte Sandra. De blonde haren van Sandra glansden in het lamplicht en eigenlijk straalde alles aan haar wel een beetje. Alle aanwezigen begonnen te klappen en Odette deed uit volle borst mee. Ze kon niet gelukkiger zijn voor haar vriendin. Tim Dungelmans was in Sandra’s leven opgedoken tijdens het tweede jaar van haar studie economie in Utrecht en sindsdien waren ze onafscheidelijk geweest. Tim was half Amerikaans, half Nederlands, en zijn Amerikaanse moeder was tijdens haar studie in Nederland zijn vader tegen het lijf gelopen. Ze kon haar geluk niet op dat haar zoon nu ook de liefde van zijn leven had ontmoet tijdens zijn studietijd.

Eigenlijk was Odette ook door Sandra gevraagd om vandaag haar getuige te zijn, maar Odette had voorzichtig uitgelegd dat dat misschien niet zo praktisch was: ze was namelijk ook de cateraar van dit hele festijn. Dit was een van haar eerste opdrachten; vorig jaar was ze begonnen met *A Taste of Heaven*, haar eigen cateringbedrijf. De rol van getuige was dus toebedeeld aan Sandra’s zusje Tara.

Heel eerlijk gezegd vond ze het ook wel prima om dingen achter de schermen te doen en niet in de spotlight te staan. Hoe blij Odette ook voor haar *bestie* was, het stak toch een beetje dat ze nu in deze prachtig aangeklede zaal in het gemeentehuis van Wijk bij Duurstede stonden die zij óók dolgraag ooit voor haar bruiloft had willen gebruiken... ware het niet dat Ishak het een halfjaar geleden op een lullige manier had uitgemaakt. Via whatsapp, nota bene.

Odette veegde de tranen weg – die misschien toch niet alleen van blijdschap waren – en haalde een hand door haar donkerbruine, loshangende haar. Ze zat ergens in het midden van de zaal, vlak bij het gangpad, want ze moest zo weg voor de rest van de meute naar buiten dromde. Voor confetti en rijst gooien had ze geen tijd – ze moest zo snel mogelijk naar de feestzaal aan de oever van de Rijn waar de receptie zou plaatsvinden. Haar partner Jack had de touwtjes stevig in handen, maar ze was nu eenmaal een control freak.

Toen Sandra en Tim met stralende gezichten naar het publiek keken en de fotograaf naar voren snelde om de eerste plaatjes van hen als echtpaar te schieten, sloop Odette weg. Nou ja, als je voorzichtig lopen op eng hoge hakken sluipen kon noemen.

Zodra ze buiten was, trok ze de rode pumps uit en wisselde ze haar ongemakkelijke schoenen uit voor de opvouwbare ballerina's die ze in haar handtas had zitten. Shit, waar had ze haar auto nou ook alweer gezet? De parkeerplaats naast het gemeentehuis was een ware chaos. Ze liep een beetje heen en weer door de geelgroene en bruine, ritselende bladeren die inmiddels van de bomen waren gevallen en het plein hier en daar bedekten. Met een grom zag ze dat iemand zijn opzichtige rode

Porsche zo had neergezet dat zij haar Nissan Micra amper nog het plein af kon manoeuvreren. Als het Max van Loon niet was... ze herkende die snoeverige auto uit duizenden.

Ze beende naar haar Nissan toe, klikte op de knop van haar centrale deurvergrendeling en rukte het portier open. Max was waarschijnlijk te laat geweest en had dus asociaal geparkeerd. Max was namelijk, naast Tims beste vriend en getuige, de meest opschepperige hufter ooit. Hij was vergroeid met zijn mobiel, die hij altijd tegen zijn oor gedrukt hield terwijl hij met het andere oor naar de mensen luisterde met wie hij aan tafel zat. Hij was een paar jaar ouder dan Tim en vond zichzelf reuze belangrijk. Odette kon zich de tijd niet heugen dat Max ergens op tijd was verschenen. En vandaag was hij Tims getuige geweest, dus waarschijnlijk had hij in zijn haast en paniek zijn auto gewoon maar ergens neergeknald zonder goed om zich heen te kijken.

Met een geïrriteerde zucht plofte Odette in de bestuurdersstoel neer. Ze keek met de moed der wanhoop in haar achteruitkijkspiegel. Dit kon weleens even gaan duren. Het liefst had ze de Porsche uit de weg geramd met haar eigen auto, maar zoveel verdiende ze met *A Taste of Heaven* nou ook weer niet...

Ze leunde iets voorover en haar lichtblauwe ogen keken terug in de spiegel. Ook dat nog, haar make-up was een beetje uitgelopen tijdens het emotionele moment van De Kus. Snel veegde ze de mascara weg en toen draaide ze met het zweet op haar voorhoofd en met minstens vier keer steken en zagen haar auto de parkeerplaats af. Op weg naar de feestzaal...

Een kleine tien minuten later draaide ze de volgende parkeerplaats op. Gelukkig, Jack had de bus van haar bedrijf al bij

de achteringang gezet. Voorlopig zouden ze bezig zijn in de keuken terwijl de rest van de gasten in de zaal zou genieten van toespraken, liedjes en vermakelijke stukjes. Godzijdank hoefde ze in elk geval niet te luisteren naar een of ander idioot ABC voor Tim. Ze zag er zijn vrienden wel voor aan dat die een ludiek stuk in elkaar hadden gedraaid dat zo vol *inside jokes* zat dat het alleen voor dat kleine groepje grappig was. Met Max aan het hoofd van de groep alfamannetjes.

Odette rolde met haar ogen. Oké, ze was een klein beetje verbitterd over deze dag. Een ietsiepietsie klein beetje maar. Alles leek Sandra voor de wind te gaan wat betreft haar liefdesleven. Amper vijfentwintig en nu al getrouwd. Tim was een lieve jongen en had een vette baan bij een verzekeringsmaatschappij. Hij had voor hen beiden een droomhuis gekocht vlak bij Rhenen. En zij? Zij was een halfjaar geleden onelegant gedumpt door een jongen die haar altijd het gevoel had gegeven dat ze op de tweede plek stond. Als Ishak door vrienden werd gevraagd om uit te gaan, was hun date naar de bioscoop plots niet belangrijk meer. Als Ishaks moeder belde of hij onverwacht drie weken met haar naar Marokko op vakantie kon omdat de andere zoons in het gezin niet konden, dan rende Ishak al. Het was fijn dat hij zoveel gaf om zijn familie, maar zij had dus nooit het gevoel gehad dat ze een deel van die familie was.

‘Het was een cultuurverschil,’ had Sandra haar op haar hart gedrukt. ‘Het lag echt niet aan jou.’

Odette probeerde haar pessimisme de kop in te drukken en stapte uit haar auto. Met straffe pas liep ze naar de achteringang van het feestzalencomplex. Als alles vandaag maar goed ging... het succes van *A Taste of Heaven* hing toch grotendeels af van mond-tot-mondreclame. Zoveel gasten die vandaag van haar

eten zouden gaan genieten en dus anderen erover zouden kunnen vertellen was een vette bonus. Meestal deed ze catering voor kleinere groepen.

Ze glimlachte vriendelijk naar de dame achter de receptie toen ze doorliep naar de feestzaal. Die had ze samen met een groepje enthousiaste meiden van Sandra's fitnessclub die ochtend vroeg gedecoreerd. In de deuropening bleef ze even staan om haar werk te bewonderen. Er was een mooie haag met herfstbladeren en bloemen over de cadeautafel geplaatst, de stoelen voor het echtpaar waren ook versierd met ranken van nepbladeren en alle tafels waren leuk aangekleed met herfststukjes en neppaddestoelen met rood-en-witte stippen. Ze had het heerlijk gevonden om alles in herfststemming te versieren, want dit was haar favoriete tijd van het jaar. De winter was ook mooi, maar die overgang van zomerse taferelen naar sneeuw... ja. Ze genoot er elk jaar weer van. Deze receptiezaal zag eruit alsof ze een mooie boswandeling aan het maken waren met zijn allen. Het was haar droomreceptie... alleen was het natuurlijk niet háár receptie.

Met alweer beginnende tranen in haar ogen wuifde ze naar de DJ, die in de hoek van de ruimte al dingen aan het klaarzetten was, en stevende toen af op de klapdeuren die naar de keuken leidden. Ze kon de lamsbout al ruiken voor ze de deur door stapte en het water liep haar in de mond.

'Jack! Hoe loopt het?' vroeg Odette aan haar assistent, die net met een schaal in zijn handen naar het kookeiland toeliep.

'Op rol-le-tjes.' Jack benadrukte het laatste woord met kleine handgebaren.

'De gasten zijn hier over een kwartier. Kan ik nog iets doen?'

‘Ja, je kleren niet vuil maken.’ Hij glimlachte. ‘Je ziet er fantastisch uit, meid. *Smoking hot!* Ik zou het wel weten, als ik niet zo gay als de regenboog was.’

Odette kleurde van plezier. ‘Dank je. Al weet ik niet zo zeker wat Benny van die opmerking zal vinden.’

‘Als Benny hier was en je zou zien, zou hij hetzelfde zeggen, schat.’

‘De lamsbout ruikt trouwens verrukkelijk,’ vond Odette.

‘Ha. Probeer je van onderwerp te veranderen omdat je ongemakkelijk wordt van een complimentje? Wat typisch weer. Geloof me, zoals jij eruit ziet moet je vanavond mannen met een stok van je afslaan als je op de dansvloer staat. Ik heb hier alles onder controle omdat jij zoveel voorwerk hebt gedaan. Wegwezen dus, Assepoester. Ga jij maar lekker een prins zoeken.’ Hij gebaarde naar de deur.

Odette glimlachte en stapte de feestzaal weer in om nog een laatste blik op de aankleding te werpen. Nu had ze nog een kans dingen aan te passen voor de gasten zouden binnenstromen. Maar alles zag er prima uit.

Ze bleef een beetje aan de zijkant staan tot ze Sandra’s ouders binnen zag komen. Marieke en Niels de Wit waren een soort tweede ouders voor haar en ze wilde graag bij hen aan tafel zitten tijdens het diner. Ze zagen haar aankomen en gaven haar allebei een stralende glimlach.

‘Odette, liefje! Wat zie je er fantastisch uit.’ Marieke gaf haar een warme knuffel.

‘Daar sluit ik me geheel bij aan,’ zei Niels. ‘En het is hier binnen ook prachtig aangekleed.’

‘Dank je wel!’ Odette wees naar een van de tafels. ‘Wat een prachtige ceremonie was het, hè? Zullen we gaan zitten?’

‘Je zit niet bij ons,’ merkte Marieke op. ‘Je zit bij de belangrijkste bruiloftsgasten aan tafel. Naast Sandra dus. Ze stond erop.’ Haar blik gleed naar de deur. ‘Oh, daar komen Sandra en Tim. Kom, we gaan naar ze toe.’

Marieke en Niels pakten een glaasje champagne van een dienblad dat op een van de bijzettafels stond en trokken Odette mee naar de deur om het kersverse bruidspaar te verwelkomen. Odette juichte met de rest mee en volgde Sandra daarna braaf naar de tafel voor de meest belangrijke bruiloftsgasten.

‘Het ziet er zo fantastisch uit, Odet!’ jubelde Sandra. ‘Ik wil dat jij naast me zit aan tafel. Nou ja, Tim aan de andere kant natuurlijk.’

Odette schudde haar hoofd. ‘Dat zei je moeder al, maar moet je getuige daar niet zitten?’ Ze keek Tara, Sandra’s twee jaar jongere zus, wat onzeker aan. Die stond al bij de tafel te wachten.

‘Nee joh.’ Tara lachte. ‘Als jij de catering niet had verzorgd, was je ook getuige geweest. Dus doe nou maar wat Sandra wil. Dan kom ik naast jou zitten.’

‘Vooruit dan maar.’ Odette wist wanneer ze een gevecht had verloren. Met een glimlach keek ze hoe Tara en Sandra gingen zitten en een plekje voor haar overlieten. De rest van de plekken was ook al bezet, behalve een stoel tegenover haar. Die was voor Max van Loon en die had Odette bij binnenkomst meteen naar de bar zien lopen. ‘Lekker onbeleefd,’ dacht ze, terwijl ze zelf ook ging zitten. ‘Kan hij niet eens vijf minuten zonder een glas wijn in zijn hand? Hij had toch best eerst iedereen aan tafel gedag kunnen zeggen...’

Natuurlijk speelden de andere keren dat hij zich als een hork had gedragen ook mee bij haar ongenoegen op dit moment. Max

was altijd te laat geweest bij afspraken die te maken hadden met de bruiloft; hij was zelfs te laat gekomen bij de trouwrepetitie. En hij had ze niet eens even laten weten dat hij later zou zijn door te bellen of appen. Onbegrijpelijk, aangezien hij verder zowat met die stomme mobiel van hem vergroeid leek te zijn. Hij was er altijd mee bezig als hij dan eindelijk zijn gezicht liet zien. Net alsof de mensen om hem heen niet belangrijk genoeg waren om mee te communiceren.

Hij had het gepresteerd een of andere blonde snol mee te nemen naar de middag dat ze verschillende bruidstaarten zouden gaan proeven. Niet zijn vaste vriendin, maar gewoon een *random date*. Ook al zo lekker ongepast. Wie deed nou zoiets? Met een donderwolk boven haar hoofd keek Odette het donkere krulhoofd van Max na toen hij de laatste paar passen naar de bar zette. Even later liep hij terug met een biertje in zijn ene hand. Met lange, zelfverzekerde passen en zijn donkerbruine, krullerige haren licht dansend op de maat van zijn voetstappen keerde hij naar hun tafel terug. Zijn arrogante, grijze ogen gleden over de mensenmassa heen voor zijn blik op haar landde.

Odette dwong zichzelf flauwtjes naar hem te glimlachen ten teken dat ze hem gezien had voordat ze wegkeek. Hoewel ze hem niet meer in het vizier had, voelde ze zijn blik nog steeds op zich branden.

‘Nou, nogmaals gefeliciteerd Sandra,’ zei Odette om maar wat te doen te hebben. ‘Jullie worden ontzettend gelukkig samen.’

‘De volgende keer ben jij aan de beurt, Odet.’ Sandra glimlachte. ‘Ik kan het aan alles voelen.’

Odette beet op haar lip om niet te grinniken. Haar beste vriendin was net een uur getrouwd en nu al probeerde ze haar zo